

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

EN BARCELONA:

Per 3 mesos. . . . . 4 rs.
Per 6 id. . . . . 7 id.
Per un any.. . . . 12 id.

ADMINISTRACIÓ,

Llibreria d' E. Puig, Plassa Nova
núm. 5.

Surtirà un cop cada setmana.
Las suscripciones comensarán los
días 4 y 15 de cada mes, y no se
servirá cap á fora que no s' hagi re-
but lo seu import ab llibransas ó se-
llos de correu. La correspondencia
al Director de L' ASE, Hospital,
núm. 96.

EN BARCELONA,
2 quartos lo número.

L' ASE.

PERIÓDICH AGRE-DOLS AB RIBETS DE LITERARI.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA.

Per 3 mesos. . . . . 6 rs.
Per 6 id. . . . . 11 id.
Per un any. . . . . 20 id.

ADMINISTRACIÓ,

Llibreria d' E. Puig, Plassa Nova
núm. 5.

Tots los subscriptors tenen dret á
ferse insertar un anunci que no pas-
si de sis rallas cada tres mesos.
Se insertarán també las composi-
cions que remetin los subscriptors,
subjectanse al examen de la Redac-
ció.

FORA DE BARCELONA,
4 quartos lo número.

AL PÚBLICH.

Que hi hagi un ase més,
¿qué importa al mon?

Si senyors: cansat de portar llenya de
més de una manera, he resolt fugir de
la carga encara que no sigui sino per
donar rahó á aquells que diuen; que
ningú està content de la sua sort.

L' amo, que si no tingués una pila de
defectes seria un galan minyó, havia
tractat de fer economías privantme de
una part del pienso y suplintla per una
dosis de garrotadas; pero com jo, sigui
dit ab confiança, só un burret molt ai-
xerit, ab molts pels y cap de tonto, m' hi
aixecat sobre las potas del darrera y li
he fet un *agur* mes caragolat quel bi-
goti de un cabó de gastadós.

De la establa á la casa de un frenó-
lech hi ha poch; lo que vol dir que ab
quatre salts hi he sigut. Dech advertir
que he substituït las morralias per una
barba corrida, la albarda per una casa-
ca etc., etc., y fét un senyor de debó he
sigut objecte de las més finas atencions
per part del sabi *Palpacaps* que, després
de haber aplicat las reglas de sa difícil
ciencia alredó de mas llargas orelles,
ha esclamat ab certa circunspecció:
«Vosté es un talent, á vosté la Premsa li
té reservat un lloch y creguim.....» Jo,
la veritat, com que alló de *premsa* me

pudia molt á garrotadas, privacions y al-
tres festetas, perque recordaba encara lo
temps que vaig treballar á la... del oli,
m' ha fet arronsar un poch la esquena;
pero donant lloch després á mes llarga
explicació he pogut compendrer lo quel
sabi volia dir, que per altre part m' ha
costat poch, ja que ell estava disposat á
dir en favor meu tot lo que li passés per
lo arrabal del enteniment.

Un poch engreit y mes estirat que un
elegant de trabas y coll dret, he surtit
al carrer, y com la sola idea de haber
de escriurer me ha fet semblar que era
un poch curt de vista, he comprat uns
lentes que m' fan mes nosa que servey.
He comés una asanada com may hague-
ra pogut cometre no sortint de ser un
verdader burro; pero la moda té molts
serios preceptes y cap persona de ca-
rácter retrocedeix devant d' ells, per
portar un parell d' unsas de carga mes
ó menos sobre 'l nás.

Ab totas las apariencias de una per-
sona com cal, sols me falta comensar; y
com crech no ser lo primer de la meva
rassa que haurá ficat la *pota al calaix* de
las atribucions del home, no penso dis-
culpame per lo meu atreviment, molt
menos sabent tothom que si *burros* hi
ha que escriuen, també hi ha homes
que tiran carretons.

Aquí m' ~~tenen~~ donchs disposat á do-

narme al públich en figura de un full
de paper per la miseria de dos quartos.

Jo tinch pensat fer moltes cosas que
no 'ls diré, perque preferesch donarlos
mes de lo quels hauré promés, á fer com
certa classe de gent que no s' paran en
barras per prometre y al cap de vall
no donan res. Encara recordo un se-
nyor que m' volia fer felís, y si no me 'l
trech de devant me feya renyir ab tots
los vehins deixantme mes pelat quèls
arbres de la Rambla d' Estudis.

Alló de programas, tampoch me agra-
da sino en los balls; perque com sem-
bla que dins de Espanya se ha desarro-
llat un *cólera periodístich* que nons deix
surar, si moro á la flor de la juventut
tampoch lo podria cumplir, y jo m' pro-
poso que de aquí en endavant se digui:
«al ase per la paraula y al bou per la
banya.» (A propòsit de bous..... no res.)

Diré donchs tan solament lo que penso
fer desde avuy, que quant de mes prop
se parla menos perill hi ha de mentir.

Lo meu llenguatge, especialment en
la part festiva, distará molt de ser lo
catalá del Jochs florals; en primer lloch,
perque potser non sabria; y després com
haig de parlar ab tota classe de gent,
vull que tothom m' entenga; aixis es
que moltes vegadas sacrificaré la correc-
ció gramatical per atendre á la claretat
de la frase.

Regularment donaré una revista de la setmana en la qual se aplaudirà tot lo bó y criticarà lo dolent; es dir, cantaré la canya al mes pintat criticant costums y may personas; perque só un burro de educació y per consegüent sé molt be ahont tinch las potas dretas.

Alguns dirán que brams d' ase no puja al Cel; pero jó contestaré que no tinch pretensions de arribar tant amunt, y que molt be podria ser que com aquell célebre tocayo meu arribés á tocar la flauta. També dirán que aquell ho va fer per casualitat; pero senyors, un burro del sigle de las llums.... de cuyna, *lámparas* y quinqués ¿no podrá fer ab intenció lo que un del sigle de las téyas y grasols vá fer per casualitat?

Com en *cort terreno* tot es vert y encara tinch frescas las garrotadas que he suferit durant la meua vida de pollí, quan hi saltat un *marje* per agafar una mata de blat ó una lletuga d' ensiam, procuraré no pasejarmhi may.

Articles de costums, poesietas jocosas, xaradas, endevinallas, enigmas, *geroglífichs*, salts de caball, problemas anagramátichs y encara mes cosas, será la meua palla, y per lo grá ó sia part literaria, conto ab colaboradores de molta lletra menuda, que tractan de tu á las Mussas, y mes de un cop han anat de tiberi ab lo *rubicundo Febo* y tota la canalleta.

Si la cosa marxa, també publicaré folletí, que al cap de vall no vull ser menos quels altres; y avuy dia se ha fet tant de moda, que confio veuren publicar en las capsas de mistos y cubertas dels llibrets de fumar.

Part de la última plana la dedicaré á secció de anuncis. Los senyors suscriptors tindrán dret á fersen insertar un que no passi de sis líneas cada trimestre, sense cap diner, es á dir: que per quatre rals (menos de lo quels costaria lo anunci sol en qualsevol altre part) tindrán anunci, y periódich per tres mesos. (Me sembla que no fa mes un pare per un fill.)

Encara mes ventatjas. Tots los suscriptors que vulgan escriurer alguna coseta, me la podran remetre segurs de que se 'ls publicarà en lo primer número que capiga sino hi troba inconvenient lo meu Director, que com poden suposar, me porta sempre pel ronsal perque no dongui cap mal pas.

Duas paraulas y prou. Si senten dir que m' hi mort, non fassin cas; perque lo mes que podrá fer lo seu afectíssim germá de llet, (y no val á enfadarse, que ja sabem que las *didás* passen á las nou,)

será retirarse á la *vida privada* ab la mateixa frescura que avuy se presenta á la pública.

Aixís ha surtit de la boca del ase representat per la vinyeta ab que encabessem lo número; de que donch fé.

ENRICH.

UN PERIÓDICH.

¿Saben vostés, respectables lectors meus, lo qu' es un periódich? Ja sé que tothom me respondrà afirmativament. ¿Com no, si no hi ha persona que deixi de remenar periódichs cada dia? Si aneu á las cuynas hi trobaréu periódichs pera torcar las cassolas y las paellas. Si aneu al tocador, trobaréu un reguitzell de pots y d' altres cosas embolicadas ab periódichs. Miréu los armaris y veuréu paparinassos assi y allá de periódichs. Anéu al rebost y se os presentarán desseguida devant vostres ulls, penjolls curts ó llarchs de prunas secas embolicadas ab periódichs. Demunt de las cadiras, periódichs, demunt de las taulas periódichs; per terra periódichs; en los carrers periódichs; per tot hi ha periódichs. Fins usan á vegadas las noyas de trossets de periódich pera rissarse. Ab tanta munió de periódichs ¿qui no sabrá donchs lo qu' es un periódich?

Però seguint lo mateix fil, podem veurer que no es pas gaire bona la sort de un periódich. Ja pot vindrer la millor revista del mon, lo noticier mes acreditat, la mala fortuna á cap paper perdona. Per últim resultat, tindrem que semmanaris, revistas y diaris, fan cap ó bé á las brasas d' un fogó, ó á un rebost etc. etc., ¡Y lo que ha costat tantas vetlladas á homens sabis, á escriptors reputats, á poetas célebres; té que véures rebregat per las mans d' una bruta cuynera, ó per las finas mans de una polla del dia.

Los periódichs se venen regularment (y sense regularment també) á un preu miserable y aixó mateix es lo que se 'ls fa mirar ab una indiferencia tal, que ningú té desitj de conservarlos ni un dia.

En todas las parts qu' un se trobi que 's necessiti un paper, tothom se trau un periódich de la butxaca y si convé que 's esqueixi desseguida, se esqueixa sens respecte als articles de fondo que allí hi hagi, ni á las criticas, ni á res.

Y ara que hi penso. ¡Molts dels que viuen ara haguessin viscut cent ó dos cents anys enrrera! de segur que s' hagueren estimat mes un periódich que un tros de pá; perque llavors no hi havia periódich que no costés un ull de la cara, y 'ls que no 'n costaban un ne costaban dos. Després han anat augmentantse las imprentas, los escriptors y 'ls escriptorets han volgut fer periódichs y vetaquí la cosa perduda. Los preus han hagut de baixar. Lo desitj de tenir periódichs, s' ha satisfet del tot. Ara ni desitj hi ha, y avuy dia havem arribat al trist estat de veurer que fins se compran periódichs per embolicar especies y tot lo que hi haje per embolicar.

Es á dir donchs, que molts escriuen solament pera rebosts, cuinas y altres llochs que aquí no 's poden anomenar.

Tenint present tot lo que havem dit, nos preguntem nosaltres mateixos: ¿donchs què podem esperar de la publicació que avuy comensam? Pobre es la resposta; y per pobre la callem.

Però nosaltres passem avant, per mes que hi vejam en lo cami, pedras y caygudas, aixis com lo qu' es casa passa avant sabent desd' el principi que lo matrimoni no li pot dar sino cuidados, y que lo viurer ab la pitjor dona es viurer en l' infern, y ab la millor, en lo purgatori.

Prou que desitjariam que tot nos sortís de la mes bona manera ¿qu' hi farem? Mes val estar previngut per lo que 'ns pot sucsehir que no somiar truytas y veure's després ab lo plat girat.

De negoci ja sabem que no se 'n pot fer ab publicacions de aqueix género. Conservar lo periódich siga com siga, pot ser. Aqueix es lo únich desitj nostre.

Dich mentida; no es lo únich. Mes gran qu' aqueix desitj es lo que tenim d'agradar als vells, als joves, als fanátichs, als despreocupats y en primer lloch á las noyas guapas.

MARTINET.

CANTARS.

Ab los ulls me dius «t' estimo»
y ab la boca m' dius que no;
á la boca l' cap la mana
los ullets parlan pel cor.

Sento que 't dihuen Roseta
y en la cara n' portas dos;
ets dons un pomet de rosas
lligadas ab filets d' or.

Hi haurá qui als teus ulls alabi
buscantlos poétichs noms;
per mi son dos finestretas
hont puja á guaitar ton cor.

Fas molt bé en lligar, nineta,
Eix cosset tan rebufó;
just es que presoner pene
fins que m' torne á mi l' repós.

Tothom, Angeleta, t' crida,
nom que 't convé y molt bonich;
quan dihuen si hi ha profetas,
cito sempre al teu padrí.

ENRICH.

DESGRACIAS.

L' autor de *Flor de un dia*, vá saber molt bé lo que 's feya quant vá posar en boca del *Marqués* aqueixas paraulas: *Hay dias de mala luna...* etc.

Efectivament es aixís; y avuy ha sigut per mi un de aquets dias.

Me desperto, sacudo la són, obro la boca y... ¡sast! mes depressa que no 's fica un á casa quant es tart y plou, y hagut de esperar que li obrissin la escaleta, un malehit mosquit m' entra á la boca, ensopega en lo gargamelló y 'm fa tossi, estornudar y plorar; sens estar constipat, ni pendrer rapé, ni tenir cap sentiment ni.... prou.

No es tot aquí; ab lo desespero salto del llet y fico 'l peu... ¿may dirian ahont?... No 'ls diré sino que hi aspergit tot lo quarto... y no d' áigua de Colonia.

Resignat per aquesta segona desgracia, hi comensat á vestirme. Hi hagut de lligarme 'ls calsetets ab las lligas camas, perque 'ls lligams habian desertat... bctons á la camisa, ni un; he probat de cusirmels; pero lo que sols hi lograt ha sigut donarme alguna punxada, que mes tart ha sigut causa de que m' embrutés lo pit de la camisa de sanch.

Hi trencat un tirant de las bótinas calsántme; m' hi ficat un dit al ull rentantme, hi trencat dos puas de la pinta pentinántme y en fi; hi fet tantas desgracias *antme*, que no 'm quedaria temps per contarlas si continuaba embolicantme.

Surto de casa, y aquell senyor tan lluent de la cara

rodona, ya 's passejava per lo... (¡quantas cosas!) vull dir que feya sol, y que per consegüent no hi prés lo paraigüas. Poso 'l peu á l'acera y ¡plaff!... un home mes gros que un rodet de molí ha deixat descansar sobre 'l ull de poll número tretse del meu peu dret tota la gravetat del seu cos, fentme véurer un cel mes estrellat que un plat de aquella sopa que no es de pa, macarrons, fideus, vetas ni arrós.—«Dispensi.» Poch satisfet ab aqueixa tan gastada fórmula de cortesia, hi agafat pel coll al causant d'aquell terrible accident; pero al mateix temps un gós de Terranova, fidel company del home de pes se m'aferrat als faldons de la levita tant decidit á arrancarlos, que ha sigut precis, per ferlo desistir del seu empenyo, lo aparentar que al senyor lo abressaba amistosament, tornántse las llansas canyas, quant tenia mes rabia que 'l mateix enemich de la part inferior de la meva pesa de cos.

Ab lo cor mes negre que un lliberal del any trentasis hi deixat la malvinguda parella donant encara gracias á Déu per no véurem aixelat, y m'hi contentat ab exclamar: «Dios los cria y ellos se juntan,» en castellá, per supuesto, porque si 'l gós m'hagués entés de segur haguera volgut venjar l'agravi que ab semblants paraulas li he fet.

No 'm cap dupte, estimat lector, de que en arribant aquí 'm compadeixerás, pero esperat, que aixó sols es un preludi de lo que mes tart m'habia de sucsehir.

No ha estat sola la trepitjada de que t'hi parlat, puig en aquet moment tinch uns peus que mes semblant dos manats d'esbarginias que 'ls extrems de las extremitats abdominals de un cós humá.

Reliscadas? no s'ha tirat pell de taronja al carrer de vuit dias en aquesta part, que no hagi anat á trepitjar jo, fentme anar á parar ó sobre d'un carboner que de retop m'ha tirat á la paret del davant, ó sobre un sistell d'ous que m'ha posat uns brassos com si hagués prés xocolate fent dels colses melindros y la butxaca dreta de l'armilla (per altre nom termómetro del meu humor) ab disposició de reliscar pocas vegadas.

Si una persona passaba pel carrer, s'hagut de embaducar al mateix temps que jo y precisament á devant meu, porque 'ns axafessim mutuament lo nàs; si una xicota regaba l'acera, habia de passar junt ab mí 'l seu xicot porque distreta ab ell me regués las botinas ó 'm clavés un cop de regadora á las camas.

Després de dinar, durant lo qual hi trobat més de mitja sebatona á dins de la butifarra de l'olla, me 'n hi anat al café ab disposició de gastar un ral; pero ¡oh, desdita!... al entrar veig una familia coneguda composta de una mamá de bastant calibre, dos tias mes passadas que un doctor en Dret civil y canónich, quatre germanetas, dos de las quals poden passar com á fadrinetas que son, y dos germanets que no passarian ni que fossin dobles de sinch duros.

—Enrich, ¿vosté per aquí?... assentis.

—¡Quant temps que no habiam tingut lo gust de véurell!

—Gracias... lo gust seria per mi... (sino las hagués vistas may més) ¿y 'l Papá?

—Bo, gracias.

¡Ah! una de las cent trepitjadas que he rebut durant lo dia, ¡que bé me hauria viogut! Pero ¡cah! allavoras que la buscaba, que necessitava pretext per surti del café encara que fos per fer trompadas, los peus de la gent com si haguessin estat dotats de vista, s'aixecaban, s'apartaban, cambiaban la direcció per deixarme allí ab quatre rals á la butxaca y divuit ó vint de gasto sobre la taula, que jo debia pagar!

Després d'aixó, d'haberme tirat mitxa tassa de café ab llet un dels xicots sobre dels pantalons y de haberme dit lleig, y tonto, y altres boniquesas pel estil

(perque es molt espabilat), s'entretenia estirantme 'l nàs; mentres l'altre que apenas parla, pero que li agrada molt l'hortxata, jugaba ab lo meu sombrero posant bossinets de melindro sucats sobre la copa, fins á tenirhi sinch per convertirlo ab un sinch d'oros.

Digam ¿no hi habia motiu per ferne una de grossa? donchs bueno, encara 'm quedaba un argens de pasiencia. Van sortir las senyoras, y ab lo pretext de que habia d'esperar á un amich, me vaig quedar per arreglar l'assumpto ab lo mosso que per la meva bona cara y un anell d'or que li vaig deixar per penyora, 's va fé cárrech de la meva situació.

Vaig per agafá 'l sombrero y ¡oh altre desdita! un senyor del mateix volúmen que 'l de la primera trepitjada, me l'acababa de convertir en una coca ab la petita friolera de habersi sentat sobre.

Allavoras prenh lo sombrero, l'adresso ab un cop de puny per dins, me 'l clavo fins á las orellas y sens escoltar á ningú 'm planto ab dos salts al carrer, prou distret porque no reparés sisquera que daban la aigua per amor de Déu.

Ja soch á casa. ¿S'haurán acabat las meas desgracias?... No; porque en aquet moment al anar á mocar lo llum m'ha seguit lo blé, y tinch que acabar aquest article ab la claror de una cerilla y 'm cremo 'ls dits. ¡Encara 'm quedan las que 'm poden sucsehir despullántme y ficántme al llit á las foscas.

ENRICH.

INSPIRACIÓ.

Jo vull cantar ma nina
Ab llengua catalana
Pus n'és la llengua hermosa
Que sent lo Llobregat;
Jo vull que com sas aigüas
Que ab dols accent murmuran,
La veu murmuria dolsa
De mos pobrets cantars.

Los que sabeu ma llengua
Y sou fills d'eixa terra
Veniu que 'n escoltarme
No hi perdreu pas res;
Veniu que en vers de darvos
Cántichs per sanch germana
Tan sol serán mas trovas
Lo cant dels aucellets.

Dels boscos que n'ombreixan
Los monts de Catalunya
Ne surtan deu mil voltas
Fugin los rossinyols;
¿Qué té pus de estranyesa
Que un fugitiu de aqueixos
Me inspira dins ma casa
Los refilets del bosch?

Com ells lo espay volteijan
Van volteijant mas trovas
Lo dols cor de ma nina
Per inspirar sa veu;
La veu que n'és mes dolsa
Que el dols accent del arpa,
La veu que fá 's detingua
Per escoltarla l'vent.

Los aucellets que cantan
Perque Deu l's inspira
Dintre las salsaregas

O fugitiu del bosch,
Ne cantan ab la llengua
Que un jorn porque dormisim
Cantantne nostras mares
Gronxaban la bressol.

Per ço ab eixa llengua
Jo vull cantar ma nina
Pus n'és la llengua hermosa
Que sent lo Llobregat:
Per ço aixís com sas aigüas,
Que ab dols accents murmuran,
Vull que murmuria dolsa
La veu de mos cantars.

S. J. M.

IMPROVISACIÓ.

Sentat dessobra ta falda
Tens un nin, nina del cor,
Un nin inocent com ángel
Que bat sas alas pel món;
Si no es hermós com un lliri
Sa puresa ab ell confon;
Pus apenys tres anys ne conta
Y eixos tres ne son de sol.
Dintre 'ls brassos de sa mare
Escupintne sos ulls plors
Totas sas penas amayna
Y ab ellas confon son dol,
Pus que també eixos nins, nina,
Tenen á voltas tristor
Pus la tristor que n's ofega
Es la tristor que n's dó 'l mon.
Mes ay!... ja dintre tos brassos
Ne veitx sonriure son cor
Y veitx que sas miradetas
Ab las tevas ell confon:
Y es, que coneix que 'ts un ángel
Un ángel com ell d'amor
Que has baixat aquí la terra
Per servirme de consol.

S. J. M.

BRAMS.

SEGUIDILLAS.

Té 'ls cabells de fil d'or
la meba nena,
té 'ls llabis de coral
las dents de perlas.
¡Y qu'és hermosa!
si no que la pobreta
es guenya y coxa.

Aquest any las cullitas
s'han esguerrat
y tan sols la de llana
diu que bé vá.
Y aixó 's comprén,
sabet que molta 'n erian
alguns clatells.

Carbassa 'm va donar
la Doloretas
que ab un altre de classe
van fer parella.
Ab dos carbassas
molt serà que m' ofegui
si càich al àigua.

—¿Perqué trista sospiras
ab ansietat?
¿perqué 'ls blaus ulls abaixas?
¿vas á plorar?
¿qué tens? respón...
—Pati em fá en gran manera
un ull de poll.

RICARDET.

Varem llegir, no recordém ahont, qu' hi havia un
philosop, que deya ell, era tanta la compassió que te-
nia de una dona viuda, qu' havia fet propòsit de no
casarse may, pel temor que tenia d' arribar á veurer
á sa muller en tan trista situació.

Se 'n va anà á Madrid un que coneix
y n' hi van fer de la casaca un gech.
Aixó vol dir, lector, y no es gens nou
que qui ab canalla 's fica... ja hi dit prou.

Habent anat á confessarse una senyora, lo confes-
só li preguntá que de que li acusaba la consciencia.

—Me acusa, pare, contestá ella, de apreciar al
senyor X... amich del meu marit.

—¿Com podrà ser aixó? li preguntá 'l confessó tot
adormintse.

Un senyor molt rich que pertenyia á l' alta aris-
tocracia 's va enamorar com un ximplet d' una bella
nineta—no de can Fradera,—que pertenyia á la
baixa democracia, es a dir, al poble; per olvidarla
feu moltes més ximpleries que no havia fet per ena-
morarsent: despues d' haver viatjat més que un comis-
ionista d' una casa de comers, vejent que n' estava
tan enamorat com lo primer dia, diu que va esclamar:

—Rés me queda per probar; y es precis pus que
m' hi proposat olvidarla, que 'm casi ab ella.

Una senyora va donar ordre al seu porter que di-
gués á tots los que demanaban per ella que havia sur-
tit. A la nit, relatanli lo porter los noms de las per-
sonas que hi habian anat, pronunciá 'l de la germana
de la senyora, y allavoras aquesta li va dir:

—Ja t' hi dit que per ma germana sempre soch á
casa, debias haberla deixat entrar.

Al dia següent vá sortir la senyora per unas dili-
gencias, y poch temps després arribá sa germana.

—¿Es á casa la senyora? preguntá al porter.

—Sí, senyora, contestá aquet.

Puija la senyora, y busca en va per totes parts á
sa germana. Torna á baixar, y diu al porter:

—Ma germa deu haber sortit, porque no la hi
trobat.

—Sí, senyora, ha surtit, pero ayí 'm va dir que
per vosté sempre era á casa.

EPÍGRAMAS.

Perque s' ha casat la Pepa
diu que un cop de cap ha dat;
¡Ay! quantas noyas voldrian
donar aqueix cop de cap.

Ab un senyor respectable
l' Ignaseta s' ha casat;
jo crech que sols ha buscat
un editor responsable.

Lo pobre Joan s' emborratxa
quant aplega un dret d' or;
que aixís ab la borratxera
de veure 'n molts té l' consol.

Abi 't vaig fer un pató
y 'ls llabis embrutá 'm vas;
un altra volta m' dirás
si estich besant vermelló.

M.

Sent casat un tal Sirol
ha volgut lo tafaner
saber la sua muller
com y de quin peu se dol.
Ara ja ho sap, y li cou,
perque si bé es una falta
que 'l pensarhi no l' exalta,
li posa un cap com un bou.

E.

Los molts inconvenients ab que 's tropessa al donar
un periódich á llum per primera vegada, han sigut
causa de que no podent assistir á la major part de las
representacions de la semana, no 'ls dongám Revista.
En lo número següent ja serà un altre cosa.

¿Qui dehuen ser los redactors de aquest periódich?
De segur, estimat lector, que 't farás aqueta pre-
gunta y nosaltres desitjem satisfer ta curiositat.

Nosaltres som quatre xicots com cal molt coneguts
cada hun á casa seva y especialment á la hora de di-
nar. Que no tenim pretensions, t' ho probará lo titol
que hem adoptat y que no som ambiciosos la baratura
sin igual de la nostra publicació. Creyem que sabent
aixó, poch t' importará saber mes. Ahur.

CÓSSAS.

—¿Pare, que també hi ha sirenas á l' Habana?

—¿Per qué ho dius aixó?

—Perque hi vist que la qu' hi ha 'l surtidó, del
passeig de San Joan es una sirena negra, com la cria-
da que tenen los senyors del costat de casa que son
habaneros.

TAMPOCH ALUDEIXO A NINGÚ.

Por la calle dos pollos van paseando
en pos de una morena,
de gracia y garbo; linda mozueta,
si no fuera picada de la viruela.

¡Pobreta Manela!
se fonia com cap per avall una candela, (*)
y 'ls pollos porque era tan cruela
se van beure dos quartos de mistela!
¡Ela!... ¡ela!...
(*) (¿Lo volen mes llarch?)

L' ASE que té molt bon cor, no ha pogut veurer
sens sentiment la crisis de comas que está a travésant
lo article «CRISIS MORAL» publicat en lo periódich La
Crisis del primer del mes, y 'n regala una porcioneta
al autor de dit article porque un altre cop surti del
apuro.

Una plassa, en qual centro hi ha un jardí
de taronjers y flors desde aquí veig,
un pedestal desert se veu allí
que podria fer bonich; pero está lletg.

XARADA.

Quan es ben gros má primera
fá un fruyt que es molt bó ó nóu es;
la segona, no 't dich res
si te agafa la tercera;
prima y dos, á la cuynera
li agrada molt poch ó gens
y si tú aquesta la tens
tersa y dos, fora bicocas,
perque t' dará, si la tocas
un cop de tot á las dens.

PROBLEMA ANAGRAMÁTICH.

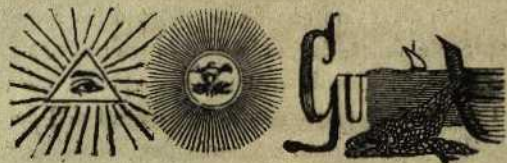
MAAICS.

Trobá en aquestas sis lletras
una bestia y una solfa,
lo que tens, teva ó llogada,
y lo que aquí tothom porta.

ENDEVINALLA.

Un senyor que ha perdut gran part dels seus ca-
pitals en accions de Ferro-carrils, no pot veurer cap
lletra de las que componen aquesta paraula y volguent
criar un animal per pasatemp, lo busca que puga
mentarlo sens emplear cap de las indicadas lletras.
¿Quin animal podrà ser?

GEROGLIFICH.

Las sol-lucions al número següent.

ÚLTIMA HORA.

Com ja son bastantas las suscripcions que
habem fet fins en aquet moment y sabem que
tothom te ganas de comprar eix periódich; lo
número següent donarem un article ab cari-
caturas den «PEPET» que es lo nostre dibuixant
y xicot que com tots vostés saben, treballa molt
bé. Donarem igualment per folletí una llegenda
histórica catalana, titulada «Delfina» original d'
en Joanet, que estem segurs los agradará molt.

A veurer qui serà 'l maco que per dos quar-
tos dongui mes cosas.

E. R.—ANTON VENTURA.

Barcelona.—Imp. Hispana de V. Castañes, Conde
del Asalto, núm. 20.